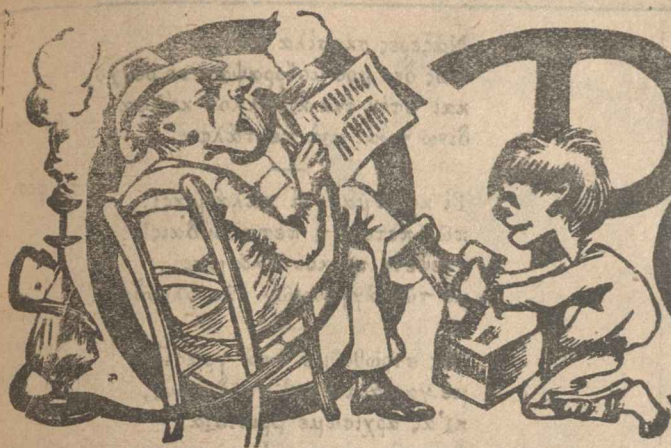

ΡΟΜΙΚΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Του μηνός Μαΐου τρίτη,
κι' ό ντουνιας με μπόμπαις φρίττει.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Στεφάνους πάλιν δρέψατε μαζί και κατά μόνας
εις του Μαΐου τους φαιδρους και θάλλοντας λειμώνας,
και στέψατε τον Θωδωρήν, όστις ως άνθος κλίνει,
αυτός δέν δρέπει δι' αυτόν...δέν ξέρει τί θα γίνη.

Της άπαρτίας οι πιστοί δέν πολυσυγκινήθησαν,
αυτός τους έγκατέλειψε, κι' έκείνοι τον ήρνήθησαν.
Ο του Κουβέρνου Μάιος αιώνιος δέν είναι,
και των σανίδων 'γρήγορα μακραίνουν' αί μυρσίναι,
και σρεύ' ή Ψωροκώστενα με των τιμών τó πληθος
και σταθερότητος εις Μονοκρούσων στήθος.

Ο Μάιος άνθοσπεφής
και γελαστός προβαίνει,
κι' ό Θωδωράκης κατηφής
τους φίλους περιμένει.

Σάββατο 'μαζεύτηκαν, ήλθαν και την Δευτέρα,
τίποτε δέν έγινε, 'κοπάνισαν άέρα.
Θωδωρής τους έγγραφε γιά νά'λθουν άρον άρον
αυτοί του λέν πώς σιάζονται της μπόμπαις των
[Βουλγάρων.

Δέν άκούεται φωνή,
χάσκουν γύρω του κενοί
και πιστών κι' άπίστων θώκοι,
έχασκε και τó θρονι
του κυρίου Θεοτόκη.

Βρέ, τους λέει, τί γλεντάτε ;
τίποτα δέν σας πειράζει;
βρέ, τους λέει, δέν κυττάτε
πώς ό κόσμος όλος βράζει ;

Δέν άκουν τον Ντεληγιάννη,
μήτε την Μακεδονία,
κι' ένας αϊλουρος έφάνη

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν των Παρθενώνων.

Ένενηντα κι' ενιά κι' έπτακόσα,
κι' όλ' ή φύσις άνθίζει σφριγώσα.

Έστων αϊλούρων τά θρανία,
και 'στάς έδρας των άκους νικουρίσματα της γάτας
κι' οι πατέρες άπεργούν όπως τους ραπτοεργάτας.

Κι' όπως άρραφταις προσμένουν εις τó ράφι κρεμασμέναις
φορεσιάζς νεοκομμέναις,
και της βλέπουν οι δαντηδες με μιλν άκρ' άπελπισιά,
έτσι, Περικλέτο, μένει
άρραφτη και κρεμασμένη
και της ψωροκώστενάς μας ή μεγάλη φορεσιά.

Κι' όλο την κυττά 'στο ράφι
ό μεγάλος μπαμπαλής,
και πικραίνεται και γράφει
'στους καλφάδες της Βουλής.

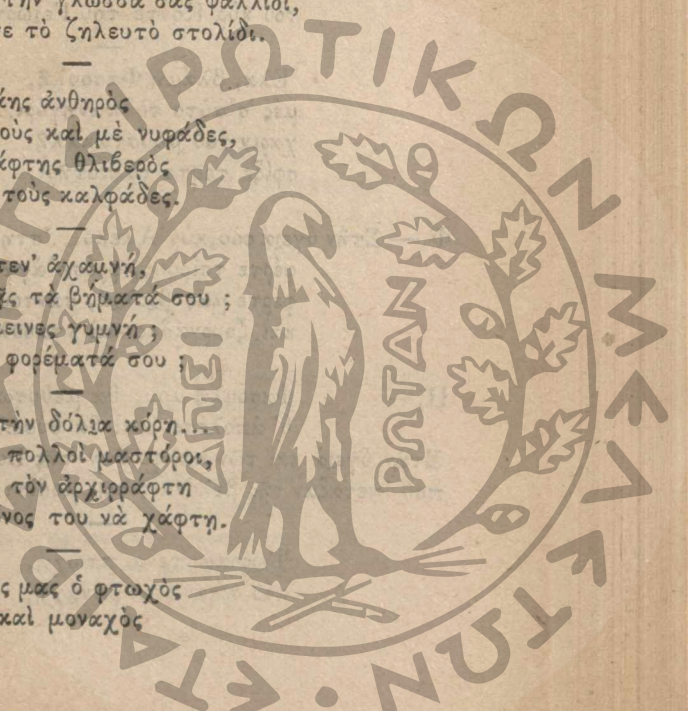
Έλατε, βρέ καλφάδες μου, σ' έμέ τον Ευλογιάννη,
της άπεργιάς πάψετε,
και κόψετε και ράψετε
της κουρελους τó φόρεμα, της Εύας τó φουστάνι.
Μέτρο τó χέρι κάνετε, την γλώσσα σας ψαλλίδι,
κι' έλατε να τελειώσετε τó ζηλευτó στολίδι.

Π.— Έηλθε Μάης άνθηρός
με γαμπρους και με νυφάδες,
κι' άρχιρράφτης θλιβερός
περιμένει τους καλφάδες.

Ψωροκώστεν' άχαυνή,
πού πλανάζς τά βήματά σου ;
πώς απέμεινες γυμνή ;
πούναι τά φορέματά σου ;

Κλάψετε την δόλια κόρη,
τόστροψαν πολλοί μαστόροι,
κι' άφησαν τον άρχιρράφτη
μιύγαις μόνος του να χάρτη.

Κι' ό ξυλός μας ό φτωχός
μόνος του και μοναχός

μέ ψαλλίδα και βελόνι
μία ράβει, δρό ξιλόνοι.

Σε κατάξερα χωράφια
γυμνωμένη με θωρούν,
και τὰ ρούχα μου 'στὰ ράβια
τούς καλφάδες καρτερούν.

Με 'ντροπή την γύμνια σέρνω,
και για σκέπασμά μου πέρνω
νομοσχέδια ποικίλα,
και συκής τὰ κάρνα φύλλα.

Και σκεπάζομαι μ' αὐτὰ
τὰ χαρτένια σας κουρέλια,
και καθέννας με κυττᾷ
και λιγόνεται 'στὰ γέλοια.

Φ. — Ὁ Μάιος ἀνθοστεφής
και γελαστός προβαίνει,
κι' ὁ Θεοδώρης κατηφής
τούς ἀπεργούς προσμένει.

Ὅμως κανεὶς δὲν ἔρχεται, πατρίδα μου ζευσεκα...
οἱ μὲν ἡγόρασαν ἀγρόν, οἱ δ' ἔγημαν γυναῖκα.

Π. — Μήτε σταφίδες τούς κινούν, μήτε στρατοὶ και στόλοι...
Φ. — Ἀμμ' ἔτσι, βρέ πατέρες μας, θὰ πάρωμε τὴν Πόλι;

Π. — Ὡ Δόξα τοῦ Ρωμαίτικου, ποῖος σούρραψε ξανά
τὸ ρούχο ποῦ φορεῖς;
ὁ μαστρο-Θεοδωρῆς
μαζὶ με τὸν Ζαήμη σας και με τὸν Σκαρπινᾶ.

Φ. — Νὰ ζήσης, νὰ τὸ χαίρεσαι,
και νῦν και 'στους αἰῶνας
μ' αὐτὸ νὰ περιφέρεσαι
'στοῦ Μάη τούς λειμῶνας.

Π. — Τραλαλό... Πρωτομαγιά,
κι' ἄς γλεντίσουμε 'λιγάκι...
πῖνω τοῦτο 'στὴν ὑγεία
τοῦ κύρ Κόντε τοῦ Γεωργάκη.

Ἐλα, βλάμη Φασουλῆ,
μέσ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι...
χάριν τοῦ μούστακαλλῆ
σφίξε τοῦτο τὸ ποτήρι.

Φ. — Στὴν ὑγεία σου, κύρ Ἀλέκο... 'στὴν ὑγεία και τοῦ παπ-
φέρτε τσίρους, φρέσκ' ἀγγούρια, [πούλη...
φέρτε μας βιολιά, σαντούρια,
και ζουρνάδες και νταούλι.

Π. — Φασουλῆ μου, θὰ μεθύσω,
θ' ἀπολέσω και θὰ θύσω.
Στὴν ὑγεία και τῶν καλφάδων τῆς Βουλῆς τῆς λιμαδόρας,
ποῦ 'πετάξαν τῆς βελόναις τῆς μοδίστρας τῆς Θεοδώρας.

Ψωροκόστανε πτωχή,
ποῦ πλανᾷσαι μοναχή;

Νῆξερεις σκασίλα πούχω
πῶς δὲν μοῦ μούρραψαν τὸ ρούχο,
και 'στὸν ἕνα κι' ἄλλον κάλφα
δίνω τώρα μιὰ πεντάλφα.

Φ. — Τί καλά μας, τί καλά μας!..
πῶς πετοῦν ἢ πεταλούδαις!..
στέψετε τὰ κούτελά μας
με τῶν ἀγγουριῶν τῆς φλούδαις.

Ἀς στρωθοῦμε 'στὰ γρασίδια
μέ γαιδάραϊς και γαιδάρους,
κι' ἄς ἀρχίσουμε βρισίδια
δυνατὰ για τούς Βουλγάρους.

Φτοῦ, παληόσκυλα και μούργαι,
δολοφόνοι και κακούργαι,
τέρατα τῆς ἀναρχίας, ψυχαῖς μαύραις, καλζακούδαις,
ποῦ 'γινήκατε 'στὸν κόσμο μοναχὰ για τῆς ἀρκούδαις.

Π. — Φτοῦ σας, σκύβαλα σκυβάλων ἀρκουδιάρικης φυλῆς,
φτοῦ σου, Ζόντσεφ, φτοῦ σου, Δεῖλτσεφ, φτοῦ, Σαράφωφ!..
ποῦναι νὰ σᾶς καμαρώσουν οἱ λαμπροὶ σας Βασιλεῖς,
ὁ περίφημος ὁ Κροῦμος, Σαμουήλ και Συμεών;

Φ. — Πέστους τα, βρέ Περικλέτο,
μέσ' στοῦ Μάη τούς λειμῶνας...
βάλτους ὅλους 'στὸ μουςκέτο
τούς ἀχρεῖους λυμῶνας.

Ὡ φρίξον, ἥλιε, και σεις, ἀστέρες,
και σύ, Κορδόνχε, και σεις, πατέρες.
Οἱ δολοφόνοι τολμοῦν ἀκόμα
και 'στῆς Ἀθήνας τὸ θεῖον χῶμα,
και 'στὰς δίκας μας τὰς κατακόμβας
τῶν Κομητάτων νὰ χώνουν βόμβας.

Ὡ δολοφόνοι κι' ἀνερχικοί,
χώνετε βόμβας ἐδῶ κι' ἐκεῖ.
Και 'στὸ δικό μας ἔλατε κράτος,
ἀλλ' ὁ παπποῦς μας ὁ Κορδονάτος,
ὁ γέρο-Βόμβας ὁ τρομερός,
ποῦ δὲν τοῦ σβύνουν τὴν φλόγα χρόνοι,
βομβῶν ἐπάνω βομβῶν πυρός,
σᾶς σκιάζει τώρα μ' ἕνα καθρόνι.

Π. — Τί Πρωτομαγιά και τούτη!..
μέ μπορλότα, μέ μπαρούτι,
κι' ὅπου σκάψης, βρέ τσιπούτη,
κᾶν 'στοῦ Βράκα, κᾶν 'στοῦ Ρούκα,
νὰ και μία τρακατρούκα.

Φ. — Σε Πρωτομαγιάς τραπέζι
πίνετε, παιδιὰ, και τρώτε...
ἤλθανε και τρεῖς Κινέζοι,
τοῦ Τσιν Τσιν συμπατριῶται,
και τῆς Κίνας προϊόντα μᾶς 'κουβάλησαν πολλὰ
για τὴν ἐκθεσιν ἐκείνην τοῦ Ζαππεῖου... τί καλά!

Στὴν ὑγεία και τῶν Κινέζων, ποῦ μᾶς ἤλθαν ἐδῶ πέρα
νὰ γνωρίσουν τῆς σοφίας και τῶν φωτῶν τὴν μητέρα,

Μάιος πολιτικός
και παπποῦς Κορδονικός.

και νὰ δούν τὸν Λη Χοῦ Τσάγκ τῆς Ἑλλάδος μας τὸν πάνυ,
ἐλάδη τὸν Θεοδωρῆ, τὸν τρανὸ Σανιδιογιάννη.

Πρόσωπα Κινέζων τρεῖς
χάσκουν γύρω μας βουβά,
και σκιρτῶσα μαγγαρία
τῆς κοτσίδας των τραβᾷ.

Ἡ Ἑλλάδος μας ἡ δόξα δίχως θόρυβον κι' ἡσύχως
καὶ τοῦ κράτους τοῦρανίου διεπέρασε τὸ τεῖχος.
Ἦλθαν διὰ Σιγγαπούρης
'στῆς εὐφροῦν μας ἀρούρης
ἐπὶ εὐκαίλιον εἰς πλοῦτη και χλοάζουσιν κοιλάδα...
τῆς τὸ πιστεῦε πῶς θᾶλλουν και Κινέζοι 'στὴν Ἑλλάδα.

Π. — Μονοπώλια σταφίδας, θὰ γυρέψουνε κι' αὐτοὶ.
Φ. — Μὰ για κύττα και τοῦ Σάχη τὸν μεγάλο Πρεσβευτή.
Π. — Σφίξε μία και για τοῦτον, για τὸν Ἰμβραήμη Χάν,
ὅπου με τούς τρεῖς τῆς Κίνας
ἦλθε τώρα 'στὰς Ἀθήνας
ἀπὸ τὴν Τεχεράνη και τὸ θεῖον Ἰσπαχάν.

Πῖνω για τὸν Ἰμβραήμη,
ποῦ τῆς δόξης μᾶς ἡ εὐχὴ

τὸν 'κουβάλησε και τοῦτον εἰς τούς Μακρῶναμάχους
νὰ θαυμάση τῆς ἀρχαίας Ἀκροπόλεως τοῦς βράχους.

Νάτος... θὰ τὸν προσκυνήσω
τῆς Περσίας τὸν ἀστέρα...
θέλω νὰ τὸν προσφωνήσω...
στάσου λίγο παραπέρα.

Ὁ Φασουλῆς, ὁ ξύλινος Λυσίας,
στὸν Ἰμβραήμη, τὸν Πρέσβη τῆς Περσίας.

Καλῶς μᾶς ἦλθε, Ἰμβραήμη, ἀπόστολε τοῦ Σάχη...
μετὰ χαρᾶς σε χαιρετοῦν οἱ Μακρῶναμάχοι
κι' ἐνθέρμως σ' ὑποδέχεται τῶν Ἀθηνῶν ἡ χώρα...
ἐκ τῆς Περσίας ἔρχεται σὺν μάγος με τὰ δῶρα,
και 'στὰ λεπτά σου δάκτυλα τὰ μισχοποτισμένα
λαμποκοποῦν τοῦ Μπελαζάν δεικνύοντι ἐκκουσμένα.

Κύττα τούς πατριώτας σου... στὰ τωρινὰ μᾶς χρόνια
κατάντησαν ἐμπόλουτοι και λούατροι με κασόνια,
και τὰ παπούτσι σήμερα λουστράρουν τῶν κυρίων,
ποῦ κατέτρόπωναν ποτὲ τὸν Περσὴν και Ἀρεῖον.

Ἐλύσαμεν διὰ παντός δεσμῶν ἀρχαίων πέδας
 καὶ εὐρώτας ἐτινάξαμεν προγονικῶν παπύρων...
 Δαρείου-Παρυσάτιδος εἶχατε δύο παῖδας,
 τὸν Ἀρταξέρξην δηλαδή καὶ τὸν γνωστὸν τὸν Κύρον,
 καὶ ὁ Κύρος εἶχε τὸν κλεινὸν τὸν Ἀστυάγην πάππον,
 καὶ ὁ Σάκκας ἦτο κεραστὴς τοῦ Κύρου καὶ θεράπων.

Ὅντως μεγάλ' ἡ χώρα σας, ἐκεῖν' ἡ Περσική,
 με δόξαν κοσμοκράτορα καὶ με μυθώδεις πλούτους...
 μὰ σεῖς, ὡς λέγουν σήμερον μεγάλ' ἱστορικοί,
 καμμὶν σχέσιν παντελῶς δὲν ἔχετε με τούτους,
 μήτε με τὸν Μαρδόνιο καὶ με τὸν Τισσαφέρνην,
 καὶ μόνον πόθος φιλικὸς εἰς τὰς κλεινὰς σὰς φέρνει.

Μὰ μὴν παραξενεύεσθε καὶ μὴ δυσαρεστεῖσθε,
 καὶ ἂν τῶν Περσῶν τῶν παλαιῶν ἀπόγονοι δὲν εἰσθε,
 ἀλλὰ καὶ ἐμεῖς δὲν εἴμεθα τοῦ πάλαι Μαραθῶνος
 φυλὴ τετιμημένη,
 καὶ σήμερον ἀπόγονος τοῦ Περικλέους μόνος
 ὁ Περικλέτος μένει.

Ὁ χρόνος μετεμόρφωσε τοὺς Μαραθωνομάχους
 καὶ σήμερα τοὺς ἔκαμε κοάζοντας βατράχους.
 Καὶ ἐγὼ λοιπὸν ὁ Φασουλῆς, τῶν Ἀθηνῶν ψοφῆμι,
 προπίνω ὅτ' ἡ γείαν σου καὶ πάλιν, Ἰμβραήμη,
 καὶ ἀμέσως διαβίβασε ὅτ' ὁ κύριον Σατράπην
 ὅλων τῶν Περικλέτων μας τὴν ἔνθερμον ἀγάπην.

Ἐαπλώσου ὅτ' ἀγρασίδια μας καὶ φούσκωσε μ' ἀγέρα...
 βεβαίως σύμμαχος καὶ σὺ μᾶς ἦλθες ἐδῶ πέρα,
 καὶ ὡς σύμμαχον σὲ χαιρετῶ καὶ ὡς φίλον ἀπειράκις...
 ὡς τόσο πάντα τυχερὸς αὐτὸς ὁ Θεοδώρης.

Ὅταν ἐκεῖνος κυβερνᾷ
 τὸν τόπο τὸν τεμπελχανᾷ,
 λύσσα τὸν κόσμον πιάνει
 συμμάχους νὰ μᾶς κἀνῃ.

Γι' αὐτὸ δὲν παύει, φίλε Χάν, νὰ μᾶς διακηρύττῃ
 πῶς δὲν χρειάζονται σ' ἐμᾶς στρατεύματα καὶ στόλοι,
 καὶ δίχως νομοσχέδιον κανένα τοῦ Λιμπρίτη
 καὶ ὅτ' ἡ Περσία μᾶς ζητοῦν, μᾶς θέλουν καὶ ὅτ' ἡ Πόλι.

Καὶ ἡ σύμμαχος ἡ κραταιὰ τῶν κραταιῶν Σουλτάνων,
 ἡ περιζήτητος Ἑλλάς,
 στρέφει καὶ πάλιν ὅτ' ἡ Αὐλὰς
 τῶν Σούσων καὶ Ἐκβατάνων.

Πίνε μαζί μας, Ἰμβραήμη, καὶ πὲς τοῦ φίλου Σάχη
 πῶς ὁ Σανιδάρουμπάρος τὴν ἀπαρτία θάχῃ.
 Μὲ Μάη τριαντάφυλλα τὴν κεφαλὴν σου ραίνω,
 καὶ μάθε, Χάν ἀγαπητέ,
 πῶς ἦλθαν καὶ ἄλλοι βουλευταὶ
 με τῶν Πατρῶν τὸ τραῖνο.

Μετροῦν τὰ Κορδονόπουλα... γλεντᾶτε... τραλαλά...
 κάποτε ἴδια βρίσκονται, καὶ κάποτε πολλά.
 Μετροῦν τὰ Κορδονόπουλα
 καὶ ὅλα τὰ Βουλευτόπουλα.

Ἐκεῖνα παίζουν τὸν κρυφτό, τὸ κλωτσοσκοῦφι τᾶλλα,
 καὶ ἡ Μπόρσα ταλανίζεται
 καὶ ὁ Θεοδώρης κλονίζεται,

μὰ τοῦ φωνάζουν: ἔννοια σου, καὶ ἂν πάρῃς κουντρούλα
 σῶπα, παραπονιάρικο, καὶ ὁ κόσμος δὲν ἐχάθη,
 καὶ με τὰ ξύλα τῶν γιαιπῶν γιαιτρεῦνται τὰ πάντα.

Πίνε μαζί μας... τραλαλό...
 καὶ πάλιν σὲ παρακαλῶ

νὰ γράψῃς τὰ συμβαίνοντα με ζήλον καὶ σπουδὴν
 ὅτ' ὁ σύμμαχον Σατράπην σου, τὸν Μουσαφιρεδὴν.

Κάτσε μαζί μας, Ἰμβραήμη, νὰ φᾶς ψωμί καὶ ἄλατι,
 καὶ τώρα, φίλε, παρευθὺς
 νὰ πᾶς καὶ σὺ νὰ συστηθῇς
 ἀπάνω ὅτ' ὁ Παλάτι.

Π.—Σὲ συγχαίρω, Φασουλῆ μου...

Φ.—Τί καλὰ τοῦ Χάν τοῦ πᾶν
 ὁμῶς βάστα με, καὶ μένε, καὶ εἶμαι ὅτ' ὁ μεθύσι τάπη.

Ἦλθες, Μάη χρυσομάλλη,
 καὶ τὰ νέα σου τὰ κάλλη
 ξέστρωτο γαϊδοῦρι ψάλλει
 με φωνὴ γλυκεριά.

Ἦλθες μὲς ὅτ' ἡ ξηρασία
 καὶ ὅλα γίνονται θυσία,
 σύμμαχοι με τὴν Περσία
 καὶ με τὴν Τουρκιά.

Περικλέτο μου κασσίδη,
 γίνε ὅτ' ὁ μεθύσι σκνίπα,
 καὶ ἐδῶ μέσα ὅτ' ὁ γρασίδι
 τοὺς παλαιο-Βουλγάρους κτύπα.

Δῶσε μου κανέν' ἀγγοῦρι, δῶσε μου κανένα τσίρο...
 ἄχ! καὶ νᾶχα τοὺς Κινέζους τῆς κοτσίδας τῶν νὰ σύρω.
 ὦχ! καὶ ἄς φέξῃ, Περικλέτο, καὶ ἄς βαρέσουν τὰ βιολιά μας...
 ἕνα φύλλο τῆς Εὐρώπης γράφει γιὰ τὸν Βασιλεῖά μας
 πῶς ἀφίνει τὴν Κορῶνα καὶ τὸν Θρόνο παραιτεῖ...
 θέλει λέει νὰ ὁσυχάσῃ... νὰ ὁσυχάσῃ; καὶ ἀπὸ τί;

Παραιτήσεως ἀνάγκη δὲν παρίσταται καμμία,
 καὶ ἂν τῶντι τὸν πειράξῃ τῆς Βουλῆς ἡ τρικυμία
 καὶ γυρεύει νὰ ὁσυχάσῃ καὶ νὰ μὴν ἀκούῃ λόγια,
 δὲν πηγαίνει ὅτ' ἡ Εὐρώπη, δὲν πηγαίνει ὅτ' ἡ Τατόγια.

Καὶ ἐν πολέμῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ
 καὶ Κορδατῆς μᾶς λαμπρύνει,
 καὶ Ζαήμης, καὶ Κορδόνα,
 τὸ κεφάλι δὲν βαρύνει
 τῆς Ἑλλάδος ἡ Κορῶνα,
 καὶ εἶναι τόσο ελαφρά, Περικλῆ κατσαρομάλλη,
 ποὺ νομίζεις πῶς φορεῖ τὴν ρεπούμπλικα τοῦ Ράλλη.

Π.—Τώρα πίνω ὅτ' ἡ γείαν καὶ τοῦ Πρίγκηπος Ἀνδρέα,
 ποὺ τοῦ Βάττεμπεργι ἐπῆρε τὴν Ἀλίκη τὴν ὄραία.

Φ.—Νᾶναι τοῖς εὐτυχισμένο καὶ τὸ νέο τὸ ζευγάρι.

Π.—Λάβε τώρα μιὰ ὅτ' ὁ μούτρα, κοκκαλιάρικο ζαγάρι.

Ὅτ' ὁ Παππανικολάου, τοῦτέστι τὸν Βασίλειον,
 οἰνοποιὸν σπουδαῖον καθ' ὅλην τὴν ὑφήλιον,
 κρασιὰ λαμπρὰ Τεγέας καὶ Καμπανίτης πρώτης,
 ποὺ φαίνεται ἐμπνευσμένος καὶ ὁ πλέον χάχας πότης.